

[Finansministeren.]

drejer sig om Finansloven. Men det synes, som om Landstingets Flertal, i hvert Fald Flertallet i Finansudvalget, mener, at der ikke er nogen Grund til at vise Resignation paa dette Omraade. Naar man har Magten med nogle faa Stemmers Flertal, skal man bruge den, ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Finanslovens Udgifter, der ellers almindeligvis forudsættes at være en Opgave, som Folketinget skal tage sig af. Der er ogsaa faldet adskillige Udtalelser fra Venstremænd om, at paa dette Omraade burde Landstinget holde sig noget i Baggrunden og ikke søge at trænge sig frem for at vise, at det har Magten.

Hvad det her drejer sig om, er dette, at man i Landstinget vil ophæve en Del Besparelser, som er indført paa Undervisningsministeriets Budget — jeg tillader mig at tage dette Spørgsmaal først, jeg skal senere komme tilbage til Spørgsmaalet under Indenrigsministeriets Budget. Man har paa Finanslovforslaget indført nogle Besparelser ved at sætte Tilskuddene til de private Skoler ned og ved i nogen Grad at forhøje Skoleafgiften for de Forældre, som har Børn i Statsskolerne og i de Kommuneskoler, der følger de samme Regler. Det er en vis Ligelighed, som derved tilstræbes: man begrænser i nogen Grad Tilskuddet til dem, som har deres Børn gaaende i de private Skoler, det maa formentlig føre til, at de kommer til at betale lidt højere Skolepenge, og saa, siger man, skal de, der har Børn gaaende i Statsskolerne, ogsaa betale lidt højere Skolepenge. Derved fremkommer der en ikke ringe Besparelse; en Del af denne Besparelse stryges nu af Landstinget. Det er ikke længere siden end i Gaar, at den ærede Ordfører for Venstre i et Skatte-spørgsmaal beklagede, at der paa Statens Udgiftsbudget fandtes saa mange Udgifter, som muligvis kunde spares, og som det gjaldt om at komme af med efterhaanden, i hvert Fald en Del af dem. I Dag foreligger der fra Venstre Forslag om at forøge Udgiften ganske betydeligt paa et bestemt Omraade indenfor Finansloven. Det forekommer mig at være en ganske inkonsekvent Politikk, som blot viser, at de Talemaader, der høres fra Venstre om at indføre Besparelser, ikke har nogen reel Værdi. De skal vistnok kun bruges i Agitationen, hvis de da har nogen Værdi længere paa dette Omraade — jeg tror det for øvrigt ikke, for der er snart saa mange Eksempler paa, at det kun er Ord, som man ikke ønsker at sætte Handling bagved.

Jeg beklager i høj Grad, at disse Æn-

dringsforslag fremsættes af et Flertal, saa at Landstinget paa den Maade forøger Finanslovens Udgifter og kræver, at Landstinget skal være endelig afgørende for, hvordan Finansloven kommer til at se ud. Den ærede Ordfører for Finansudvalget sagde, at man herved førte disse Bevillinger tilbage til det, der var forudsat i Lovgivningen. Ja, det gør man nok paa en Maade, men det var jo foreslaaet at ændre Lovgivningen saaledes, at Lovgivning og Bevilling stod i Overensstemmelse med hinanden; derfor maa Flertallet ogsaa foreslaa, at den Ændring af Lovgivningen, som var indsat, forsvinder. Der er Overensstemmelse med Lovgivningen i begge Tilfælde. Men for øvrigt vilde det Forslag, som den ærede Ordfører for Finansudvalget antydede, om at forhøje Skolepengene endnu mere for dem, der har Børn i Statsskolerne, ogsaa medføre en Ændring i Lovgivningen; der vilde dertil kræves en Ændring i Lovgivningen ganske paa samme Maade, som der her kræves en Ændring i Lovgivningen. Det viser sig altsaa, at den ærede Ordfører for Finansudvalget har meget imod, at man ændrer Lovgivningen, naar det er paa Omraader, hvor han mener, der er Interesse i at bevare den uforandret, men at han ikke har noget som helst imod at ændre Lovgivningen, naar blot det er paa Omraader, hvor han ingen Interesse har i at bevare den. Jeg skal tilføje, at Ændringsforslagene Nr. 6 og Nr. 7 angaaende Tilskud til private Studentereksamenskursus og til andre private Kursus intet som helst har med gældende Love at gøre; man kan sætte hvilke som helst Summer, man vil, paa det Punkt; der er ingen Lovbestemmelse derom. Der foreligger her et Tilfælde, hvor Folketinget har besluttet, at et Tilskud skal være saadan og saadan, og saa siger Landstinget: Nej, det skal være ganske anderledes, vi ønsker at sætte nogle helt andre Tal, end man dér har sat, for Finansloven tilhører nu en Gang Landstinget, som har Magt til at modsætte sig Folketingets Ønsker. Og da Forfatningen nu en Gang kræver, at en Finanslov skal igennem, vil det reelt sige, at Landstinget kommer til at bestemme, hvad der skal staa i Finansloven.

Den ærede Ordfører (Hauch) syntes at være overordentlig rørt over, at han i Finansudvalget havde antydnet, at man kunde tage en hel Del af de Penge, der her er Tale om at bevilge, fra visse Statsborgere. Det ærede Medlem mente, at naar Folk har Børn i Statsskolerne, er der ingen Grund til, at de ikke skulde betale noget mere, for at man kunde give yderligere Tilskud til